

Perličky

Pavelšach

PERLOVÁ
STARÉ MĚSTO - PRAHA 1

Pavel Šach

PERLIČKY

Copyright:

Autor: Pavel Šach

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-7512-054-0 (ePub)

978-80-7512-055-7 (mobipocket)

978-80-7512-056-4 (pdf)

V HOSPODĚ

Hospoda není jen tak obyčejné zařízení. Potkávají se tu lidé, svěřují se navzájem se svými starostmi, je možno se tu na ledasčem užitečném domluvit, zkrátka je to fenomén sám o sobě.

Scházejí se tam staří kamarádi, upevňují se přátelství už existující a v neposlední řadě slouží k výměně názorů. Mohla by vyprávět, kolik fotbalových zápasů, politických událostí, významných historických dnů, úmrtí známých lidí, manželských i nemanželských vztahů i různých místních drbů se v jejích zdech probralo.

Do restaurace vcházejí lidé většinou příznivě naladěni, s plánem probrat s kamarády poslední události, vyptat se zkušenějších na názory, jak se co v domácím hospodaření dělá nebo i jen tak posedět, popít pivo nebo i něco ostřejšího, zkrátka se pobavit. V jejích zdech bývá v zimě teplo a v létě zase příjemný chládek.

Kolik se tu už uzavřelo obchodů, domluvilo s řemeslníky budování nebo oprav čehokoliv v domácnosti nebo kolem domu.

Někteří lidé se domnívají, že „ženská do hospody nepatří.“ Osobně si myslím, že jsou i typy žen, kterým nejen, že hospoda nevadí, ale jsou pro přítomné chlapy svou přítomností i vítaným zpestřením v jinak čistě mužské společnosti. Mluvím teď o ženách, které přicházejí do hospody se svými manžely.

Co podle mě do skutečné vesnické hospody nepatří, je televizor. Odvádí pozornost od diskuze, za účelem které - například já - restaurační prostředí navštěvuji. Vždy se najde někdo, kdo si v televizi naladí svůj oblíbený program a pak buď ztišuje diskuzi ostatních nebo, což je ještě horší varianta, zesílí televizi tak, že skoro znemožňuje vzájemnou komunikaci ostatních hostů.

V době, kdy jsem ještě chodil do tohoto požehnaného stánku každý pátek večer (situace se bohužel dramaticky změnila, když oba majitelé poměrně náhle zemřeli), byl pro mě svátek už pouhý příchod do hospody. Rozhlédnout se kouřovou clonou po jednotlivých hostech a bleskově se rozhodnout, ke které partě se přidám tentokrát, mělo vždy svoje kouzlo.

A co teprve, když jsem zjistil, že v hostinci už sedí skupina mých přátel, kteří mají u stolu už jen jedno místo, připravené právě pro mě. A pak následoval další malý svátek, to když majitel nebo majitelka restauračního zařízení postavili přede mě první, čerstvě natočené pivo. (Taky jste si všimli, že po příchodu skupinky přátel do hospody před přinesením prvního piva se přátelská debata nemůže pořádně rozběhnout?) Následovalo přituknutí püllitry s přítomnými přáteli a rozhovor mohl započít.

Někdy jsem přišel do debaty už běžící, stačilo se malou chvilku zorientovat a už jsem mohl k probírané problematice přičinit i já několik poznámek vycházejících z mých dosavadních životních zkušeností.

Večer pak probíhal zdárně a s přibývajícimi pivy na účtenkách jednotlivých hostů nabíraly rozhovory netušených rozměrů. Podle tradice vždy došlo na ženské a politiku.

Postupným vývojem od revolučních změn po roce 1989 jsme se rozohňovali nad politickými událostmi, zvláště když se blízko našeho stolu objevil někdo rudý, s námi nesouhlasící.

Tehdy jsme s přáteli mívali vždy spoustu chuti dotyčného ovlivňovat a argumentovat a dělalo nám dobře každého přesvědčit o své pravdě. Trpkou skutečností zůstává, že jsme si zhruba od poloviny devadesátých let debaty o politice zakázali, protože jsme došli k názoru, že to nemá cenu.

Že my se tady ve svém volném čase rozhorlujeme nad řečmi jednotlivých představitelů státu nebo ještě hůře poslanců, hádáme se obrazně řečeno do krve, zatímco poslanci přednesou za pultíkem svůj plamenný projev a pak jdou se svým odpůrcem v klidu na panáka, my to děláme na úkor svého zdraví právě opačně. Přijdeme do restaurace dobře naladěni a při odchodu z hospody na sebe málem (nebo i skutečně) nevražíme.

Tak to tedy ne, takhle to nejde dál, řekli jsme si a vzápětí jsme dali v hospodských debatách politice vale. A hned se nám ulevilo a každý, kdo by chtěl politickou debatu rozpoutat, byl rychle odkázán do patřičných mezí. Vždyť ještě kromě politiky zbývalo tolik zajímavých námětů k diskuzi.

Jediným kazem dobré hospody je, že ať chceme nebo nechceme přiblíží se zavírací hodina a to zpravidla právě, když je debata v nejlepším. Paní hostinská přistupovala k žáru naší debaty velice shovívavě, a i když už větrala - což přineslo do hospody, byla-li zrovna zima, závan krutě mrazivého vzduchu - nechala nás vždycky debatu dokončit a my jsme na to reagovali jak se sluší a patří a v rychlém sledu za sebou jsme poroučeli další panáky, aby měla paní hostinská nějakou tržbu. S lítostí se potom s přáteli loučíme, ještě že nás udržuje při životě naděje a slib: „Příští pátek na osmou zase tady. Na shledanou.“

Už jsme v duchu „těšili,“ jak nás zase přivítají naše manželky, tedy to podle toho, kolik bylo právě hodin, ale před půlnocí jsme odcházeli velice zřídkka. Manželkám muselo stačit, když jsme si v tuto hodinu nepřivedli domů ještě hosty, které by bylo třeba obsloužit.

NAKUPUJÍCÍ MANŽEL

Bývaly doby, kdy jsem velmi rád nakupoval. Nejraději jsem měl v okresním městě, kde jsem pracoval, nákupy ve středně velkém marketu. Píšu úmyslně marketu, protože super a hyper markety nemám v lásce. Nejvíc mi tam vadí značně neosobní přístup k zákazníkovi. Spočívá v tom, že se tam nikde nevyskytuje člověk schopný a ochotný tápajícímu zákazníkovi poradit.

Takoví profesionálové prostě v těchto obchodech absentují. Když se chci dozvědět, kde třeba v kterém z regálů najdu pivo v plastových láhvích, musím odchytit někde v obrovské nákupní hale nějakého zaměstnance onoho super nebo hypermarketu, který mi na můj dotaz odpoví buď neochotně, nebo popíše cestu ke kýženému zboží tak stručně, že ji z jeho výkladu stejně nepochopím.

Přitom to tito lidé dělají evidentně nad rámec svých pracovních povinností a někdy to dovedou dát zákazníkovi i jaksepatří znát. Já ale nechci obtěžovat někoho nad rámec jeho pracovních povinností, spíše mi vadí, že v tak rozlehlém super nebo hypermarketu není pár lidí, kteří dovedou zákazníkovi jeho dotaz zodpovědět a jsou za to i odpovídajícím způsobem placeni.

Měřím dva metry, takže mi i jízda s nákupním vozíkem dělá problémy, buď se řádně zlomím v pase a s bolestí v zádech jezdím s vozíkem jako ostatní zákazníci, nebo zůstanu stát vzpřímeně, potom však tlačím vozík nataženými prsty obou rukou. Žádná z pozic není anatomicky příjemná. Ale i to by se dalo vydržet, kdyby byl vždy po ruce někdo schopný zákazníkovi poradit.

Nejsem zrovna člověkem s vytríbeným orientačním smyslem. O tom by mohla vyprávět moje žena, kamarádi, spolupracovníci, zkrátka každý, kdo mě trochu zná. Dokážu mezi regály hravě zabloudit. Jak tak s vozíkem popojíždím, ocitnu se v okamžiku, kdy bych to nejméně čekal, v blízkosti například pokladen.

Nakupuji rád potraviny, zvláště s představou, jak budou rodině chutnat. Až někdy manželka pozdvihne lehce obočí nad mnou zakoupeným množstvím pochoutek. Nahlas naštěstí nic neříká a tak jsme spokojeni všichni. Když jdeme nakupovat oba, odpovídá na moje slova „Já ti pomůžu,“ sice chápavým tónem, ale přece jen rázně: „Počkej radši tady u auta, já jsem zpátky hned.“

Což o to, zpátky je opravdu brzy, ale já s roztrpčením vidím, jak v nákupním vozíku chybí potraviny, které bych já z čirého obžerství koupil – abychom se zase jednou měli dobře.

O všechny tyto slasti – pořádný nákup, ať se máme dobře – mě existence hyper a supermarketů téměř připravila. V prostém marketu mohu pak v klidu vybírat a přihazovat do nákupního košíku co se mi zlíbí. Odpadá tak stres s orientací, dobře vím, kde je dané zboží v regále vystaveno a navíc paní prodavačka u masa mě má evidentně ráda, zatímco ostatní nakupují deset deka toho a třicet deka tamtoho, já nakupuji po půlkilech a kilech (týkalo se hlavně období, kdy nás bylo v rodině šest - já s manželkou a čtyři děti – kluci).

V nejbližší době očekávám ztrátu onoho marketu, povídá se, že ho zavřou a také s odchodem dvou nejstarších synů z domu začnu nakupovat spíše po dekagramech než po kilech. Ostatně, mám pocit, že tu hodnou paní prodavačku, se kterou jsme se ve chvílích nákupu masa tak pěkně shodli asi, tuším, už propustili, když se prodejní plocha potravin v onom obchodě zmenšovala asi na polovinu původní velikosti.

Ano, došlo k tomu, že pro mě nakupování přestalo být rozkoší a pokud jsem (podotýkám, že velmi zřídka až skoro vůbec ne) vyslán do nějakého toho super a hyper, nákup mě vysloveně obtěžuje, kde je ta tichá radost z nakupování, kterou jsem pociťoval dříve. Asi neumím jít s dobou nebo jsem já ten normální?

PŘÁTELSTVÍ S NEKUŘÁKEM (POVÍDKA)

Nekuřák Arnošt nikdy nevzal cigaretu do úst. Sám při tom marně bádal, jestli za tím stojí přísná výchova rodičů, nepřekonatelný odpor nebo čistě jen pohrdání kuřáky, kteří díky své vášni všechno jen zasmradí. Přitom Arnošt patřil mezi ty, kteří rádi zkoušeli nové věci, zkusil i trávu, ale ta mu nic neříkala.

Působila na něho, to ano, ale nikdy ne směrem k jakékoliv euforii. Když si dvakrát nebo třikrát (jak to dokolečka vyšlo) potáhl z brka, dostavil se u něj prudký záchvat doslova blbosti.

Zblbnutí se projevovalo tak, že když začal číst krátký článek v novinách, zapomněl v půlce nejen to, co už přečetl, zapomínal i to, proč zmíněný text začal číst. Nepodařilo se mu také dokončit větu, kterou právě začal pronášet, protože její první půlku během řeči zapomněl. Proto se zařekl, že už trávu v životě nevezme do úst.

Milan, Arnoštův kamarád, byl úplně jiného založení. Od nějakých dvanácti let pravidelně kouřil cigarety a když do tuzemska dorazila vlna marihuany, neváhal ani den, aby její účinky vyzkoušel a poté u ní už zůstal.

Na něj na rozdíl od Arnošta působila tráva tak, jak si čtenář, který o ní hledal nedočkavě první zprávy, představoval. Jemu se jeho pocity po trávě náležitě líbily a on si umínil, zvláště když slyšel o mnoha pozitivních účincích, které tráva na lidské tělo má, že bude jejím pravidelným kuřákem.

Přesto spolu oba hoši nadále kamarádili, dá-li se to tak říct, „na život a na smrt.“ Kromě kouření je dělily ještě úspěchy u druhého pohlaví, zatímco průbojný Milan už sbalil hezkou řádku holek, přemýšlivější a uvážlivější Arnošt ne a ne o nějaký ženský protějšek zavadit. Tady to možná zavinila skutečnost, že Arnošt nebyl na povrchní krátké vztahy a hledal tu svoji lásku spíše podle její povahy a intelektu a na delší chození, zatímco Milan to bral, jak se příležitost naskytla a rozhodně neměl s takto „ulovenými“ holkami žádné plány do budoucna.

Vzhledem ke své světem protřelejší povaze z taneční zábavy odcházel málokdy bez ženského protějšku, Arnošt na něj čekal na nádraží, bylo - li v dosahu, nebo jen tak venku.

I v dokonalém přátelství se najdou chmury. Tak se to stalo i Arnoštovi a Milanovi. Postávali na taneční zábavě na chodbě vedoucí k výčepu, a třetí společnicí jim byla dívka, kterou si přivedl z tanečního parketu Milan. A protože Milanovi došlo kuřivo, odběhl k frontě u pultu si dotyčné zboží zakoupit.

Se svou pro ten večer „sbalenou“ dívkou ponechal po dobu, kdy si bude kupovat cigarety, Arnošta. Ještě ve chvíli, kdy Milan odcházel, by nenapadlo ani jednoho z nich, co se může stát. Arnošt byl celkem lyrická povaha a za tu krátkou chvíli, kterou měli k dispozici, stačil Milanovu dívku svými názory a myšlenkami zaujmout a rovněž ona byla naladěna na Arnoštovu notu. Nepatřila také zrovna k „lovkyním kluků na krátký čas,“ popřípadě jen na jednu zábavu.

Milan nebyl slepý, a instinktivně si chování obou, po návratu s koupenými cigaretami, povšiml. V první chvíli pocítil bouřlivý závan vzteku a uražené ješitnosti. Tohle mu tedy udělal Arnošt, jeho nejlepší kamarád a navíc ve vztahu k dívkám takový trubka. Také Arnošta, když mu celá situace došla, se zmocnil stud. Ale málo platné, plachý Arnošt k nějaké dívce přišel přece jen hůř než Milan a tak Milan nechal věcem volný průběh.

Po chvíli jakoby mírně znuděně Arnošta s dívkou opustil. Pak se stalo něco, co se asi stát nemělo. Dívka náhle vytáhla z kabelky načatou krabičku cigaret a nenuceně si zapálila.

V tu chvíli ztratila pro Arnošta navzdory své povaze a charakteru, které mu stačila předvést, než se vrátil Milan s cigaretami, jakoukoli přitažlivost, natolik mu bylo kouření odporné. Pod rozpačitou záminkou se vytratil.

Arnošt nad celou situací ještě dlouho váhal a přemýšlel, zda s onou dívkou, přestože byla kuřačka, neměl díky jejím vlastnostem přece jen začít chodit. Kdy zase takovou potká.

Protože se už s Milanem ten večer neviděli, respektive Milan už o setkání s ním nestál, přemýšlel o tom, jak dát Milanovi najevo svoji náklonnost a taky litoval své přepjaté zásadovosti, s níž tak kvapně ukončil letmou známost s onou dívkou. Byl si dobře vědom toho, že mu jeho eventuelní známost mohla přinést to, co od své dívky požadoval (tedy až na to její kouření) a přesto ji vlastní vinou ztratil. Prostě litoval svého kategorického postoje při ukončování kratičkého seznámení s dotyčnou dívkou, protože s ní měl mnoho společných zájmů.

Ale objekt jeho zájmu byl teď už v dáli a ani si, vzhledem k Milanovu příchodu se zakoupenými cigaretami, nevyměnili čísla svých mobilů. Byla tedy pro něj ztracena, zatímco rozzlobený Milan byl mnohem blíž.

Nakonec řešení našel, i když mu trhalo srdce. Šel do nejbližší trafiky a tam zakoupil kovovou krabičku s deseti doutníčky. Nebyl si jist, jestli vůbec, a když, tak s jakou náladou ho Milan přijme.

Se smíšenými pocity pak zazvonil u Milanova bytu. Otevřít přišel sám Milan a jakmile zahlédl podobu návštěvníka, v obličeji bezděčně nasadil nepřátelský výraz. Teprve v této chvíli Arnošt vytáhl z kapsy plechovou krabičku s doutníčky a kamarádovi ji jako vstřícné gesto podával. Milan ihned pochopil hloubku Arnoštovy touhy s ním dál kamarádit a doutníčky s mírným výrazem překvapení přijal. Sloužily teď něco jako dýmka míru.

Milan si uvědomil, co asi muselo stát Arnošta odhodlání vypravit se do trafiky a něco pro něj tak odporného jako doutníčky mu koupit. Navíc si byl jistý, že na příští taneční zábavě zase nějakou dívku uloví.

Přijal toto gesto smířlivě, jen hlavou se mu honila myšlenka, že Arnošt, ne příliš zkušený v reji hospodských zábav, může být za určitých okolností nebezpečným sokem. Přátelství tedy bylo s přimhouřením jednoho oka zachráněno.

DALŠÍ VÍNO (ROCKER) – ZE ŽIVOTA

Jsem nefalšovaný rocker a jako takový jsem v bývalém Československu neoplýval, na střední škole ani později na pracovišti, přízní učitelů ani nadřízených pro své dlouhé, až pod lopatky sahající vlasy. Na vysoké škole jsem žádné problémy neměl, tam byli nad takové věci, jako je délka vlasů u studentů, povzneseni.

Takový rocker neměl stran svého koníčka u nás rozhodně cestičku pěkně vydlážděnou. Tím nejmenším byly poznámky rodičů: „S kým se to stýkáš, podívej se, jaké mají dlouhé vlasy, jestli vůbec mají práci atd. atd.“ (Protože jsem se samozřejmě stýkal také s rockery).

Svou oblíbenou muziku jsem si sehnat uměl, byť od kamarádů v několikáté kopii a podle toho i „kvalitní.“ Někdy se stal zázrak a nějakou ucházející desku vydal i Supraphon, ale to pánbůh opravdu nesměl být zrovna doma.

Záviděl jsem kamarádům a známým, kteří jezdili na koncerty jimi oblíbených kapel do Maďarska nebo do Polska kam jsem se já, snad z pohodlnosti, nikdy nevypravil a oddával se planým fantaziím, že třeba jednou i tady...

Jedno odpoledne, někdy v polovině osmdesátých let minulého století, jsem se zrovna díval na polské programy. (Měl jsem, jako skoro už každý, televizní anténu schopnou polské programy přijímat). A pak to přišlo jako blesk z čistého nebe – okolo šestnácté hodiny dávali na

„polácích,“ asi dvacetiminutový záznam z koncertu Black Sabbath v nejsilnější sestavě.

Nevím sám, jak se to mohlo stát, ale jen jsem skupinu uviděl a uslyšel, začaly se mi dojetím po tváři kutálet slzy jako hrachy. To mi vydrželo celý koncert a ještě dlouho jsem na tyto okamžiky vzpomínal.

Něco podobného se mi stalo na začátku devadesátých let. Měl jsem tehdy velmi rád skupinu Rainbow s Ritchiem Blackmoorem původem z Deep Purple. Přestože už železná opona padla, zrovna Rainbow jsem nemohl nikde sehnat. Bylo to v sobotu pozdě večer, měli jsme s manželkou otevřenou lahvičku vína, ze které jsem já, jako obvykle, vypil větší část.

Manželka se kolem půlnoci odebrala spát a já jsem ještě setrval u televize a nazdařbůh jsem přepínal programy. Najednou jsem strnul, dávali koncert Rainbow. Znamenalo to pro mě bleskurychle najít kus volného magnetofonového pásku (video jsme tehdy ještě neměli), správně jej založit do magnetofonu a zcela samozřejmě otevřít čerstvou láhev vína. Byl to tenkrát pro mě kapitální zážitek.

I když dnes je možné na YouTube shlédnout prakticky jakoukoli muziku, pořád mi zůstaly nesmazatelně vryty do paměti koncerty Black Sabbath a Rainbow.

ZÁVIST

Pocit závisti je mezi lidmi přítomen snad už počátku lidských dějin.

Já s manželkou jsme od tohoto pocitu odděleni poměrně příkrou hranicí a zjišťujeme, jak pohodlné je žít život bez závisti. Když si dejme tomu soused koupí nějakou dražší věc, přejeme mu, ať si dotyčné věci užije a ať mu dlouho slouží.

Byl jsem svědkem prohlášení jedné bývalé kolegyně, něco ve stylu: „Já vím, že jsem závistivá a můj manžel nikoli, ale protože já chodím do kostela a on ne, budu jednou spasena já a ne on.“ To snad mluví samo za sebe.

Lidé osvobození od pocitu závisti mají mnohem lehčí život než jejich vrstevníci závistí trpící, protože mohou žít spokojený život, na rozdíl od závistivců, kteří jenom číhají, který soused nebo známý si koupí nebo sežene cennější věc, než mají doma oni a už to může jet.

Netvrdím, že je to pravidlo, ale myslím si, že tomuto neblahému pocitu podléhají spíše ženy než muži. Muž má rád svůj klid, při čtení novin v pohodlném křesle a občasnou návštěvu hostince nebo pitím lahváče u televize. Je mu tudíž celkem jedno, co si která rodina v sousedství pořídila nového a jen s tichou nechutí posílá kamsi do kosmu závistivé řeči jeho choti.

Když se takovým manželům přeje jen podaří našetřit nejčastěji na elektronický přístroj, který mají pro změnu zase jiní sousedé, po krátkém pocitu uspokojení nastává žárlivé sledování toho, kdo si co nového zase koupil.

Na trhu je spotřebních předmětů bohatá plejáda, a tak nezbyvá, než zase šetřit.

Nemám nic proti rozumnému šetření peněz v domácnosti, ale co je moc, to je moc. Manžel oné závistivé ženy buď jednou bouchne do stolu a oznámí manželce, že takhle tedy ne nebo v tom smutnějším z případů „stáhne ocas“ a bude manželce pomáhat šetřit na kdejakou cetku, kterou vlastní příbuzní nebo známí.

Ani si chudák neuvědomí, jakou degradaci svého pocitu mužství právě podstoupil. Šetří a šetří a ani mu nedochází to, že on by se takové cesty k cíli lehce vzdal ve prospěch alespoň malé realizace koníčků svých, neboť vězme, že i muž pod pantoflem své vysněné koníčky má.

Nejhorší na tom je, že závistivá manželka prakticky vůbec koupí nového předmětu neukojí svoje ambice a úspěšně tak poddajnému manželovi dělá ze života peklo.

Bože, jak já jsem rád, že ani moje manželka, ani já nejsme břemenem závisti zasaženi.

A ostatní poddajné manžele nabádám: „Dělejte s tím něco, dokud je čas.....“

VZPOMÍNKA NA ODPOLEDNÍ ČAJE

Někdy v polovině 70. let minulého století jsme s kamarádem Petrem navštěvovali „odpolední čaje“ v městě na Vysočině. Vysočina nás táhla proto, že jsme s tamějšími holkami měli lepší zkušenosti než s místními, zdály se nám „povolnější“ nebo jsme si to alespoň na podkladě svých dřívějších zkušeností mysleli a možná, že i namlouvali.

Ve městě, na které se upínal náš zájem bylo několik firem, které potřebovaly jen a jen ženské (tedy holčičí) ruce, a tak nám připadalo, že se vždycky na zábavě u holek „lépe chytáme.“ Je to už hezká řádka let, ale myslím si, že s touhle myšlenkou jsme měli pravdu.

Ono jet do námi vyvoleného města na Vysočině na zábavu, eventuelně na čaje, nebylo nic jednoduchého. O víkendech tam jezdily prakticky jenom vlaky a tlouci se tam a zpět vlakem představovalo skoro dvě hodiny času. Ty jsme ale v předuše očekávaných sexuálních radovánek hravě překonali.

Jenom místní kluci byli trochu drsnější a tak musel člověk dávat pozor, aby nezavdal nějakou příčinu ke svému napadení, protože jich bylo samozřejmě víc, než my dva. Ale při troše vyjednávací obratnosti se dalo napadení leckdy i předejít.

Alespoň já sám jsem se „hubou“ z několika ošemetných případů dokázal „vykecat“. Domů jsme jezdili vlakem, který přijížděl do naší obce kolem deváté večer. Jednou jsme v neděli odpoledne na vlak při cestě tam tak

spěchali (měli jsme za sebou náročný pátek se sobotou), že Petr neváhal vzít svého pionýra, abychom se k vlaku dostali včas.

Ten pionýr nám působil za neustálého požívání vína na odpoledních čajích trochu starosti – nametenému Petrovi se v tom stavu příliš nechtělo na pionýra sedat, přestože to k nám domů mohlo být z nádraží pouze asi takových jeden a půl kilometru.

Nakonec zvítězila naše mladistvá nerozvážnost. Po vystoupení z vlaku v naší obci jsme se rozhodli (Petr řídil) se na pionýru nejen dopravit nejkratší cestou domů, ale projet se i po okolních obcích. Mě se Petrův záměr v mém stavu náramně líbil a tak jsme jeli.

Já jsem si na cestu ještě zapálil cigaretu a posléze jsem se divil, jak na takovém motocyklu za jízdy cigareta rychle hoří. Nakonec, i když Petr nejel nijak pomalu a opatrně a já jsem ho do větší rychlosti ještě povzbuzoval, jsme dorazili šťastně domů zase o jeden zážitek bohatší.

POČÍTAČ

Ocitl jsem se na dlouhodobé neschopence a tak, abych netrávil čas jen lelkováním (přiznávám, že manuální práce není šálkem mého čaje) objevil jsem v sobě (přesněji řečeno vytrískal je ze sebe) jisté literární schopnosti. A tak, ve volných chvílích, kterých mám teď opravdu víc než dost, se pokouším, tu s větším, tu s menším úspěchem a ohlasem, literárně „tvořit.“

V práci jsem v posledních dvaadvaceti letech byl s počítačem takřka v intimním styku den co den. První, co jsem v práci udělal po příchodu do kanceláře bylo PC zapnout a posledním úkonem při odchodu z práce PC vypnout.

Já sám mám pocit, že jsem se toho za ty roky naučil s počítačem docela dost, ale dříve mí spolupracovníci a teď mí sedmnáctiletí synové mi dokazují pravý opak. Naučili se na mě fintu „Já to neumím“ a tak se často musím uchýlovat k ostudnému prošení, než mi například obsah mého nového literárního „dílka“ nastránkují (to už teď umím) respektive sladí názvy jednotlivých příběhů s úvodním „obsahem.“

Cožpak teď, když mi jeden z mých synů (ten ochotnější) napsal postup stránkování podrobně na papír, můžu stránkovat sám, ale pokud chci cokoliv jiného, tak jen slyším „Ty nás pořád s něčím otravuješ, počkej, za chvíli...apod.“ Dělají (nebo snad opravdu nechápou, to nevím), že nerozumět počítači alespoň tak, jak mu rozumějí oni (oba studují střední elektrotechnickou školu a jsou ve třetíku) je naprosto neodpustitelná primitivnost.

Kdybych po nich chtěl nějaké zázraky, prosím, takovému postoji jako „nevím“ a „za chvíli“ bych rozuměl. Ale já po nich chci jen nejprimitivnější úkony (tady přiznávám, že jsem je už asi dávno umět měl) spojené s mou literární zálibou a i tam mě dá hodně sil, energie a nervů je k pomoci přimět.

Navíc „můj“ PC - můj píšu v uvozovkách proto, že mi ho přenechal syn – asi opravdu není stavěný na provoz 24 hodin denně, který já si na něm pravidelně dopřávám a doopravdy vypnutý bývá jen pár hodin. Až se mi, nedej bože rozbije, bude mi muset rodina pokud možno okamžitě koupit PC nový, na což se už teď netváří nikdo příjemně.

Je fakt, že můj invalidní důchod životní úroveň rodiny dost snížil, ale bez PC bych se v současné době už neobešel. Má nemoc (těžká endogenní deprese) doslova vyžaduje se duševně k něčemu upnout, ne jen sedět v křesle a zírat do okna.

Tak budu asi muset být opravdu hodný a postit se, abych místo zlatého prasátka měl výhledově připravenou půdu pro okamžité zakoupení nového PC.